

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/151/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120407098
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6120407098.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: T. A. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXXX/XX, K., zastúpený Fridrich Lawyers, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Dunajská 6, Bratislava, IČO : 36 864 421 proti žalovanej: V. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/XX, K., zastúpená JUDr. Martin Trnovec, Kríková 6, Bratislava, o zaplatenie sumy 39.252,90 €, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 16C/17/2021-216 zo dňa 06. mája 2022 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie. **p o t v r d z u j e.**

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol. Žalovanej proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 657, § 658 ods. 1, § 39, § 35 ods. 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď uviedol, že v konaní sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenie úrok z omeškania z istiny, ku ktorej bol pripočítaný úrok vo výške 26% ročne. Na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a ani medzi stranami sporné, že žalobca ako veriteľ so žalovanou ako dlžníčkou v 1.rade uzavrel dňa 20.08.2012 Zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej pôžičku v sume 6.000 €, ktorú sa zaviazala vrátiť do 17.09.2012. Nebolo sporné a ani sama žalovaná nespochybňovala, že sa so splatením pôžičky dostala do omeškania, pričom pohľadávka žalobcu vo výške 6.000 € bola vymožená až v exekučnom konaní, ktorá skutočnosť vyplýva z upovedomenia o ukončení exekúcie zo dňa 15.11.2018. Sporná bola skutočnosť, či žalobcom uplatnený úrok vo výške 26% ročne je úrokom zmluvným alebo sa jedná o sankčný úrok, teda úrok z omeškania. Zmluvný úrok je vlastne odmenou veriteľa za to, že poskytol finančné prostriedky dlžníkovi. Veriteľovi, ktorý poskytne dlžníkovi úver, popri nároku na vrátenie poskytnutej sumy úveru vzniká aj právo na zmluvné úroky, teda na akúsi odmenu za to, že svoje finančné zdroje poskytol inému za podmienok a vo výške, ktoré si dohodnú v zmluve. Oproti zmluvným úrokom má úrok z omeškania povahu sankcie za omeškanie dlžníka so splnením záväzku. Súd prvej inštancie mal z čl. 4 Zmluvy o pôžičke jednoznačne preukázané, že pôžička bude do lehoty splatnosti teda do 17.09.2012 bezúročná a od 18.09.2012 bude pôžička úročená úrokovou sadzbou 26% ročne. Vzhľadom na takto koncipované znenie predmetnej zmluvy sa súd v celom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou žalovanej, podľa ktorej sa jedná o úrok sankčný a nie o úrok zmluvný. Z textácie tohto zmluvného ustanovenia je jednoznačne zrejmé, že zmluva bola počas celej doby

splatnosti uzavretá ako bezúročná, ak je teda vôľou oboch zmluvných strán uzavrieť určitú zmluvu ako bezúročnú, nemôže sa následne veriteľ, ktorý takúto zmluvu slobodne a vážne uzavrel domáhať od dlžníka aj zaplata zmluvných úrokov, ktoré mu podľa zmluvy neprináležia. Jazykovým, ale aj logickým výkladom súd prvej inštancie dospel k názoru, že ak obe zmluvné strany vyjadria vôľu, aby bola inak bezúročná pôžička úročená, ale až po dátume jej splatnosti, jedná sa bezpochyb o dohodu ohľadom úroku z omeškania. Keďže takýto úrok nastúpi až v prípade, ak si dlžník nesplní svoju povinnosť vrátiť dlh riadne a včas, treba ho považovať za úrok sankčný, teda za úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti potom súd prvej inštancie uvádza, že právna úprava zmluvy o pôžičke ako občiansko záväzkového vzťahu nevylučuje, aby si zmluvné strany dojednali úroky z omeškania pre prípad omeškania s plnením peňažného dlhu. Účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť (§ 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Súdna prax je jednotná v tom, že z povahy ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vyplýva, že kogentne je stanovená horná hranica úrokov, ktorej prekročenie nie je prípustné. Dohoda o úrokoch z omeškania, ktorých výška prekračuje hornú hranicu stanovenú zákonom je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18.08.2010, sp. zn. 4 M Cdo/8/2010). Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplata kapitalizovaného zmluvného úroku a nie úroku z omeškania, súd nemal inú možnosť ako žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu. Súd prvej inštancie však poukázal na fakt, že aj v prípade, ak by si žalobca v konaní uplatňoval len úrok z omeškania od 20.02.2017 do 15.11.2018 bol žalobcovi priznaný už v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/43/2020. Pokiaľ ide o úrok z omeškania od doby splatnosti pôžičky t. j. od 18.09.2012 súd prvej inštancie zastáva názor, že priznanie takéhoto úroku by bolo v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy v občianskoprávných vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávaným i vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré súd zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

1.2. Súd prvej inštancie mal v konaní preukázané, že žalobca poskytol žalovanej bezúročnú pôžičku v sume 6.000 €. Súčasťou zmluvy bola aj dojednanie, ktoré súd vyhodnotil ako sankčný úrok vo výške 26% ročne, rovnako bola aj súčasťou zmluvy aj zmluvná pokuta vo výške 0,1% denne z dlžnej sumy. Žalovaná už žalobcovi na podklade predmetnej pôžičky uhradila celú istinu 6.000 €, ktorú žalobca vymohol v rámci exekučného konania voči žalovanej, ďalej žalobca uzavrel so žalovanou v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 31C/5/2019 súdny zmiar, na základe ktorého sa žalovaná zaviazala zaplatiť žalobcovi sumu 8.000 €, žalobca bol taktiež čiastočne úspešný v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/43/2020, v ktorom súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 911,91 €. Žalovaná teda už žalobcovi titulom predmetnej bezúročnej pôžičky vo výške 6.000 €, k dnešnému dňu uhradila sumu 14.911,91 €, čo predstavuje cca 250% pôvodne dlžnej sumy. Priznanie ďalšieho príslušenstva žalobcovi zo zmluvnej istiny vo výške 6.000 € by bolo v zrejmom rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko žalovaná bola v konaní plne úspešná, súd prvej inštancie jej priznal žalovanej náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d), f), h) C.s.p., ktorým navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu zvýšenú o úroky ako civilné plody peňazí vo výške 39.252,90 € a že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, prípadne aby súd prvej inštancie zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie. Mala zato, že súd prvej inštancie zjavne svojvoľne, nepreskúmateľne odôvodnil týmto odvolaním napadnutý rozsudok, keď účelovo zatajil skutočný titul plnenia uplatnený v žalobe žalobcom - žalobca si v skutočnosti uplatnil nárok na zaplata istiny zvýšenej o úroky ako civilné plody peňazí. Súd vydal vnútorne rozporný rozsudok, vnútorný rozpor spočíva v zmätočnom uvádzaní nesprávneho titulu plnenia uplatneného žalobcom v bode 1. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého žalobca žiadal od prvostupňového súdu uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť 39.252,90 € údajne titulom nesplatených úrokov z poskytnutej pôžičky v bode 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého žalobca žiadal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi údajne úrok z omeškania z

istiny, ku ktorej bol pripočítaný úrok vo výške 26% ročne, v bode 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa žalobca v predmetnom konaní domáhal zaplatenia kapitalizovaného úroku a nie úroku z omeškania. Prvoinštančný súd sa účelovo opomenul zaoberať mnohými významnými argumentami žalobcu, ktoré nasvedčujú na dôvodnosť podanej žaloby v celom rozsahu a bez riadneho odôvodnenia sa svojvoľne, extrémne odklonil aj od rozsiahlej ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukázal žalobca, a ktorá tiež nasvedčuje na dôvodnosť podanej žaloby v celom rozsahu. Tiež sa riadne nevysporiadal s argumentáciou žalobcu v konaní, ktorá je podstatná pre rozhodnutie vo veci, a ktorú žalobca uviedol vo vyjadrení žalobcu zo dňa 10.01.2022. V uvedenom vyjadrení poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.06.2020, sp. zn. 5Cdo/42/2020. Nárok na zaplatenie úrokov podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda bez ohľadu na splatnosť pôžičky presne tak, ako bolo dohodnuté v zmluve o pôžičke. Žalobca poukazuje na ustanovenie § 657 Občianskeho zákonníka, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Obsahom záväzku žalovanej nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj zaplatiť úroky, ktoré nie je možné stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok je odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, žalovaná ich je povinná platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňažných prostriedkov až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote splatnosti alebo v omeškaní. Úrok z pôžičky je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie žalovanej. Kumulácia zmluvne dohodnutých úrokov a zákonných úrokov z omeškania po splatnosti pôžičky je prípustná. Žiaden zákon výslovne nezakazuje dohodnúť úroky za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia veriteľovi, teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku. Ohľadom vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe žalobca poukázal e na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/212/2014 z 21.08.2014. Zmluva o pôžičke nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, preto sa neaplikujú ustanovenia § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V súčasnej právnej úprave zmluvy o pôžičke absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Z Občianskeho zákonníka nevyplýva zákaz dohody účastníkov zmluvy o pôžičke o povinnosti dlžníka platiť úroky z istiny pôžičky až do úplného splatenia takejto istiny pôžičky. Po splatnosti pôžičky podstatá zmluvného vzťahu zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 a jeho existencie zostáva zachovaná, žalobca veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok žalovanej dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola odmena dohodnutá, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. V zmysle § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom záväzku žalovanej platiť úrok z pôžičky žalobcovi podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 je až skutočné splnenie dlhu podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012. V danom prípade bolo dojednané, že od 18.09.2012 do zaplatenia je dlžník povinný platiť úroky vo výške 26% ročne z kapitalizovanej istiny a k tejto povinnosti sa za obdobie omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu zo zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012. Nie je správny právny názor, že po splatnosti pôžičky má žalobca ako veriteľ nárok na úroky z omeškania. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01.04.2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014, ktorý sa vyjadril výkladu na formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy. Výklad obsahu zmluvy o pôžičke a notárskej zápisnice zakladajú platnosť dojednania o zmluvných úrokoch v súlade s ustanovením § 35 ods. 2, § 587, § 588 ods. 1, § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka má prednosť pre výkladom zakladajúcim neplatnosť údajného dojednania úrokov z omeškania vo výške 26% v rozpore s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vykonávacím predpisom. Do konca roka 2021 bola žalovaná v omeškaní 3.391 dní a z pôžičky nič nezaplatila. Neexistuje hrubý nepomer medzi zo strany žalobcu nedobrovoľným rizikovým poskytovaním pôžičky a dojednanými úrokmi vo výške 26% ročne. Úrok za nedobrovoľné poskytovanie rizikovej pôžičky žalobcom žalovanej po zmluvnej splatnosti počas dlhodobého omeškania žalovanej nemožno porovnávať s úrokom za dobrovoľné poskytovanie zabezpečenej dlhodobej pôžičky. Nepovolené prečerpanie účtu v banke a kreditná karta sú obdobné produkty, ktoré sú svojou povahou najbližšie k poskytnutiu peňažných prostriedkov podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012. V prvom štvrtroku 2012 veritelia poskytovali najbližšie porovnateľné finančné produkty, kreditné karty za ročnú priemernú mieru nákladov vo výške 26,62 % a ostatné spotrebiteľské úvery vo výške 1.500 € do 6.500 € vrátane so zmluvnou splatnosťou od 3 do 6 mesiacov za ročnú priemernú mieru nákladov 23,51 %. Úrokový strop uvedený v nariadení vlády č. 87/1995 Z. z. sa nevzťahuje na úvery pre podnikateľov, nevzťahuje sa na úroky za dobu po splatnosti. Z vyššie uvedeného vyplýva, že úrok vo výške 26% ročne dojednaný v zmluve o pôžičke zo dňa 20.08.2012 za nedobrovoľné poskytovanie peňažných prostriedkov po zmluvnej splatnosti,

pričom počas doby zmluvnej splatnosti, ktorá bola kratšia ako tri mesiace, bola pôžička bezúročná a bezpoplatková, podstatne neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu v obdobných prípadoch a dojednanie o úroku za obdobie po zmluvnej splatnosti pôžičky nie je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Zmluva o pôžičke zo dňa 20.08.2012 nie je spotrebiteľskou zmluvou a nejde o spotrebiteľský úver a dojednaná výška úroku nad zákonný rámec spĺňa aj vyššie uvedené prísnejšie kritériá kladené zákonom pre posúdenie primeranosti výšky úroku v spotrebiteľských zmluvách a preto ju súd nemôže posúdiť prísnejšie ako spotrebiteľskú zmluvu. Dojednaný úrok vo výške 0% ročne za obdobie zmluvnej splatnosti pôžičky a vo výške 26% ročne za obdobie po termíne splatnosti pôžičky spĺňa aj prísnejšie kritériá, ktoré sú určené pre úvery spotrebiteľom. V súdnej praxi je tolerovaná výška úroku vo výške 25% ročne, ak ide o rýchlu a rizikovú pôžičku. Žalobca je v tomto spore slabšou stranou a je potrebné chrániť dobromyseľnosť žalobcu veriteľa pri uzatváraní Zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012, je potrebné chrániť žalobcu pred dlhodobým porušovaním povinností žalovanej. Žalobca poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 12.11.2014 sp. zn. 31Co/3931/2013, zo dňa 20.04.2004 sp. zn. 32Odo/1047/2003, zo dňa 29.03.2001 sp. zn. 25Cdo/2859/99, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.06.2007 sp. zn. 6M Obdo 3/2006. Podľa žalobcu žalovaná sama koná v rozpore s dobrými mravmi, keď v tomto konaní účelovo namieta údajný rozpor konania žalobcu s dobrými mravmi pri dojednávaní výšky úroku za obdobie po uplynutí zmluvnej splatnosti pôžičky, pri dojednávaní, že úroky sa stanú súčasťou istiny ako civilné plody peňazí a pri uplatňovaní nároku na zaplatenie istiny zvýšenej o úroky ako civilné plody peňazí podľa zmluvy. Žalovaná uviedla žalobcu do omylu ohľadom schopností, úmyslu, vôle žalovanej riadne a včas, resp. čo najskôr splatiť dlh podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012. K problematike dobrých mravov, žalobca uviedol aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2013 sp. zn. 6Cdo/173/2011.

2.1. Súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal s jeho argumentáciou v konaní ktorá je podstatná pre rozhodnutie vo veci a bolo uvedená vo vyjadrení žalobcu k tvrdeniam žalovanej na pojednávaní 21.01.2022 zo dňa 18.02.2022. Zmluvné strany si mohli v predmetnej zmluve dohodnúť zmluvný úrok vo výške 26%. Žalobca má nárok na zmluvný úrok vo výške 26% z dlžnej sumy za obdobie od 18.09.2012 do skutočného splnenia peňažného dlhu. Platnosť tohto dojednania o úroku vyplýva z článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, z ustanovenia § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov (rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27.04.2007 sp. zn. 33Odo/657/2005, zo dňa 24.07.2014 sp. zn. 33Cdo/1401/2014, zo dňa 25.09.2003 sp. zn. 33Odo/518/2003, zo dňa 21.08.2014 sp. zn. 33Cdo/212/2014). V ustanovení § 658 ods. 1 a ani v inom ustanovení Občianskeho zákonníka nie je ustanovené, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Nemožno sa stotožniť so záverom, že úroky možno dohodnúť len na dobu splatnosti istiny, že od tohto okamihu nabiehajú úroky z omeškania. Jazykové výklad výslovného prejavu vôle účastníkov v článku 4 zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 jednoznačne vedie k záveru o dojednaní zmluvných úrokov vo výške 26% ročne za obdobie od 18.09.2012 do skutočného splnenia dlhu. Ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nespája vznik práva veriteľa požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania nároku s dojednaním v zmluve o zmluvných úrokoch za obdobie od splatnosti peňažného dlhu do jeho skutočného zaplatenia. Z výkladu článku 4 zmluvy o pôžičke vyplýva, že bol dojednaný úrok podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nebol dojednaný úrok podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z uznesenia Najvyššieho súdu ČR zo dňa 21.08.2014 sp. zn. 33Cdo/212/2014 vyplýva, že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dohodli, keď oba druhy úrokov môžu byť veriteľom požadované vedľa seba. Z článku 4 a 5 zmluvy o pôžičke a notárskej zápisnice vyplýva, že strany si dohodli zmluvné úroky ako odplatu za poskytnutie pôžičky. Výlučne len zmluvné úroky možno v zmluve dojednať za dobu od reálneho poskytnutia pôžičky do reálneho splnenia peňažného dlhu, úroky z omeškania nemožno dojednať za dobu do splatnosti pôžičky. Z výslovného jazykového vyjadrenia prejavu vôle obsiahnutého v jednej vete článku 4 zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 je zrejmé, že ide o rovnaký inštitút zmluvných úrokov za obdobie od 17.09.2012, vyjadrený jazykovým výrazom bezúročná ako je inštitút zmluvných úrokov za obdobie od 18.09.2012, vyjadrený jazykovým výrazom úročená úrokovou sadzbou, pričom došlo k rozdeleniu celkovej doby platenia úrokov od reálneho poskytnutia pôžičky do reálneho splnenia dlhu na dve obdobia od poskytnutia pôžičky do dňa 17.09.2012 a od 18.09.2012 do splatenia dlhu. Len zmluvné úroky sú civilnými plodmi peňazí, úroky z omeškania nie sú civilnými plodmi peňazí a dojednanie žalobcu so žalovanou o zvyšovaní istiny o civilné plody peňazí v článku 5 zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 dáva zmysel výlučne len v spojení s dojednaním zmluvných úrokov peňazí v článku 4 zmluvy o pôžičke. Zmluvné strany neprejavili vôľu nadbytočne a neplatne dojednať výšku úrokov z

omeškania v rozpore s vykonávacím predpisom, ktorý záväzne určuje výšku úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch.

2.2. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne, zjavne svojvoľne, nepreskúmateľne opomenul posúdiť, že v predmetnej zmluve o pôžičke bol dojednaný zmluvný úrok vo výške 26% ročne z istiny zvýšenej o úroky ako civilné plody peňazí za obdobie od 18.09.2012 do zaplatenia dlhu a nesprávne aplikoval ustanovenia článku 4 predmetnej zmluvy. Na zistenie obsahu platného výslovne dojednaného ustanovenia o zmluvnom úroku nebol potrebný žiaden výklad, pretože toto dojednanie vyjadrené slovami je určité a zrozumiteľné a obsahuje všetky zákonné náležitosti dojednanie o zmluvnom úroku. Je možné vyvodiť, že boli dohodnuté dve odlišné úrokové sadzby. Bolo nezmyselné dojednávať úrok z omeškania za obdobie od poskytnutia pôžičky do 17.09.2012 a rovnako bolo nezmyselné vôbec dojednávať úrok z omeškania, keď jeho výšku stanovuje Občiansky zákonník a vykonávací predpis k nemu. Skutočnosť o tom, že bol dojednaný zmluvný úrok svedčí aj ustanovenie článku 5 predmetnej zmluvy, podľa ktorého sa dojednala kapitalizácia úrokov do istiny, pričom by bolo nezmyselné a neplatné dojednať kapitalizáciu úrokov z omeškania do istiny, nakoľko výlučne len zmluvné úroky sú civilné plody peňazí a úroky z omeškania nie sú civilné plody peňazí a nemožno ich kapitalizovať. Žalobca má nárok na odmenu za celú dobu od poskytnutia do skutočného splnenia dlhu. Súd prvej inštancie odňal žalobcovi možnosť dojednať si zmluvný úrok a nezákonne takéto dojednanie považoval za neplatné. Dojednanie úroku v článku 4 neobsahuje ani porušenie, ktoré má sankcia postihovať a neobsahuje ani označenie sankcie, nakoľko pojem úrok bez ďalšieho označuje odmenu a neoznačuje sankciu. Súd prvej inštancie nezákonne výkladom doplnil výraz úrok v článku 4 zmluvy o pôžičke na výraz sankčný úrok a ten následne nezákonne vykladal ako úrok z omeškania, pritom je zrejmé, že úrok je odlišný inštitút od sankčného úroku a od úroku z omeškania. Súd prvej inštancie sa opomenul zaoberať argumentáciou žalobcu o tom, že bolo platne dojednané, že istina sa zvyšuje o úroky ako civilné plody peňazí na základe dohody v článku 5 zmluvy o pôžičke a toto uznala žalovaná za nesporné vo verejnej listine v Notárskej zápisnici spisanej dňa 20.08.2012 spisanej notárom JUDr. Danielou Šikutovou, so sídlom v Bratislave, č. k. N 895/2012, Nz 29725/2012, NCRIs 30370/2012.

2.3. Súd prvej inštancie zjavne svojvoľne, nepreskúmateľne aplikoval ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na dojednanie o zmluvnom úroku v článku 4 zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012. Ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nespája vznik práva veriteľa požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania nároku s dojednaním v zmluve o zmluvných úrokoch za obdobie od splatnosti peňažného dlhu do jeho skutočného zaplatenia. Kumulácia zmluvne dohodnutých úrokov a zákonných úrokov z omeškania po splatnosti pôžičky je prípustná. Žiaden zákon nezakazuje dohodnúť úroky za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná do jej faktického vrátenia veriteľovi, teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškani so splatením svojho záväzku. Aj po splatnosti pôžičky a vzniku omeškania dlžníka so splnením dlhu zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanie, t. j. patrí v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou žalovaný dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže dojednané zmluvné úroky sú v danom prípade vyššie ako úroky z omeškania. Do splatnosti pôžičky podstata zmluvného vzťahu zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 a jeho existencia zostala zachovaná, žalobca ako veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za tieto peniaze dohodnutá odmena, záväzok žalovanej ako dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostal nedotknutý a aplikuje sa na dobu na ktorú bola odmena dohodnutá, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristúpila povinnosť platiť úroky z omeškania. Úrok je náhrada za absenciu možnosti veriteľa nakladať s poskytnutými peniazmi v prospech dlžníka. Túto možnosť veriteľ nemá od poskytnutia peňazí dlžníkovi až do ich vrátenia veriteľovi a to bez ohľadu na okamih splatnosti pôžičky. V zmysle § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom záväzku žalovanej platiť úroky žalobcovi podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 je až skutočné splnenie dlhu istiny zvýšenej o úroky ako civilné plody peňazí podľa platnej dohody v čl. 5 Zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012. Znenie článku 4 predmetnej zmluvy bolo analogicky s ustanovením § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka dojednané, že od 18.09.2012 je dlžník povinný platiť úroky vo výške 26% ročne z istiny zvýšenej o úroky ako civilné plody peňazí podľa platnej dohody v článku V Zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 a k tejto povinnosti sa za obdobie omeškania dlžníka so splatením peňažného dlhu zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 pridružila povinnosť dlžníka platiť zákonný úrok z omeškania vo výške ustanovenej vykonávacím predpisom. Spravodlivosť káže, aby sa postavenie veriteľa počas omeškania dlžníka so splnením dlhu nezhoršovalo. Záver súdu prvej inštancie, že pôžička bola dohodnutá ako bezúročná

je v rozpore s ustanovením článku 4 predmetnej zmluvy. Výlučne len zmluvné úroky možno zmluvne dojednať za dobu od reálneho poskytnutia pôžičky do reálneho splnenia peňažného dlhu, úroky z omeškania nemožno dojednať za dobu po splatnosti pôžičky.

2.4. Záverom namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď súd platné dojednanie o zmluvnom úroku nesprávne vyložil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je v extrémnom rozpore s výslovným jazykovým prejavom vôle dojednať zmluvný úrok v článku 4 zmluvy o pôžičke, ktoré bolo uznané za nesporné aj v notárskej zápisnici. V konaní nevznikli pochybnosti o tom, že účastníci v zmluve o pôžičke prejavili skutočnú a vážnu vôľu dojednať úroky ako odplatu za poskytnutie pôžičky. Žalovaná nepreukázala, že jej skutočnou vôľou bolo dojednať úroky z omeškania. Rozsudkom súdu prvej inštancie bolo aj porušené právo žalobcu vlastniť a pokojne užívať majetok a záver súdu o neplatnosti dojednania zmluvných úrokov je ústavne neudržateľný, pretože nielenže nerešpektuje judikatúru Ústavného súdu SR, ale ani zmysel ustanovení článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods.3, § 34, § 488, §517 ods. 2, § 559 ods. 1, § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 205 C.s.p., § 3 ods. 4 zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti a napokon odporuje aj výkladovým pravidlám podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výslovné dojednanie úroku nemohlo vzbudzovať pochybnosti, nakoľko výslovne bolo označené ako úrok. Súd prvej inštancie ignoroval určitý a vážny prejav vôle žalobcu ako veriteľa a žalovanej ako dlžníka v článku 4 zmluvy o pôžičke. V dôsledku rozsudku súdu prvej inštancie nenadobudol právo na uspokojenie jeho pohľadávky, čím súd zmaril možnosť oprávneného byť ako veriteľ tejto pohľadávky uspokojený zo strany povinného. Súd prvej inštancie zmätočne, zjavne svojvoľne, nepreskúmateľne a v rozpore so súdnou praxou, na ktorú v konaní poukázal žalobca posúdil priznanie uplatneného nároku žalobcu ako rozporné s dobrými mravmi a svojvoľne sa, bez uvedenia dôvodu odklonil od rozsiahlej ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, na ktorú poukázal žalobca a ktorá sa aplikuje na predmetný prípad.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu vyjadrila, že súd prvej inštancie posúdil dôkazy spravodlivo, jednotlivo ako aj spoločne a vychádzal pri svojom rozhodovaní zo správneho a úplného posúdenia veci na základe riadne zisteného skutkového stavu. Konanie vedené pod sp. zn. 16C/17/2021 je v poradí už štvrtý súdny spor so žalobcom ohľadom zmluvy o pôžičke. Doteraz žalovaná žalobcovi zaplatila sumu 14.911,91 €, pričom táto suma pozostáva z istiny 6.000 €, 8.000 € zmluvná pokuta a 911,91 € z úroku z omeškania a dokopy to predstavuje cca 250 % oproti istine zo zmluvnej o pôžičke. Žalobca vystupuje podľa Krajského súdu v Trnave č. k. 5Obdo/90/2018 v 17-tich súdnych sporoch, v ktorých sa z rovnakého titulu domáha plnenia z poskytovaných krátkodobých pôžičiek, jedná sa tu teda o akysi modus operandi žalobcu, v ktorom uzatvára zmluvy o pôžičkách a následne notárske zápisnice, aby sa predĺžila doba premĺčania na 10 rokov a pred koncom doby premĺčania si začne uplatňovať svoje nároky na súde a toto konanie nazýva žalobca fructus civiles v súlade s dobrými mravmi. Približná suma súdnych sporov je cca 300.000 €. Žalobca nevystupuje ako podnikateľ, ani ako finančný agent, nie je zapísaný v zozname Národnej banky Slovenska a defacto takto podniká neoprávnené bez príslušných povolení a neodvádza zo zisku žiadne dane. Judikatúra, na ktorú sa odvoláva žalobca pojednávajú o sporoch v obchodnom práve a zmluvách o úveroch, pričom je zmluva o pôžičke diametrálne odlišná a spravuje sa výlučne podľa Občianskeho zákonníka a nie podľa Obchodného zákonníka. Zmluva o pôžičke bola uzavretá podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetom zmluvy bola pôžička vo výške 6.000 €. Manžel žalovanej bol dlhoročný kamarát so žalobcom a pravidelne spolu hrávali hokej a aj z toho dôvodu sa žalobca rozhodol požičať finančné prostriedky spoločnosti KOMPATIBILITY s.r.o., pričom žalobca trval na tom, aby na zmluve o pôžičke uvedená aj žalovaná, nakoľko bola zamestnankyňou danej spoločnosti.

3.1. Úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky. Taký výklad a aplikácia právnej normy, ktorá by viedla k záveru, že úrok alebo úrok z omeškania by sa stával istinou, by bol v priamom rozpore s uvedenými právnymi normami. Právna teória a právna prax preto dospeli k jednoznačnému záveru a teda názor, že možno priznať úroky a úroky z omeškania do pohľadávky odôvodnený iba právnou úpravou § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, by totiž viedlo k absurdnému záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny, už nie je príslušenstvom ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Istina je objem finančných prostriedkov predstavuje sumu peňazí, ktorú si dlžník od veriteľa požičal. Do istiny sa nezahrňujú úroky, poplatky, úroky z omeškania, t. j. nezapočítava sa príslušenstvo dlhu. Po úhrade jednotlivých splátok sa istinou označuje nesplatená časť týchto finančných prostriedkov, ktorú dlžník veriteľovi ešte neuhradil. Úrok je odplata za používanie peňažnej istiny a plní sa v určitom percente za určité obdobie. Výška nie je právne upravená, ide o dohodu zmluvných strán. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa

20.08.2012 jasne vyplýva, že úroky ktoré majú funkciu odplaty za poskytnutie finančných prostriedkov až do zaplatenia v zmluve neboli medzi zmluvnými stranami dojednané, ale práve naopak je tam jasne uvedené, že sa jedná o bezúročnú zmluvu. Úroky z omeškania je oprávnený veriteľ požadovať vtedy, ak sa dlžník ocitne s plnením peňažného dlhu v omeškaní a ak nie je povinný platiť poplatok z omeškania. Dlžník je ich povinný platiť odo dňa keď sa dostal do omeškania, pričom povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania vzniká prvý deň potom, čoho veriteľ o splnenie požiadal. Cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkovi splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku. Žalobca si v zmluve o pôžičke uviedol výšku úroku z omeškania vo výške 26% ročne, tak sa dopustil porušenia nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., kde sú uvedené úroky z omeškania pri občianskoprávných vzťahoch. Úrok z omeškania si žalobca uplatnil v konaní na Okresnom súde Bratislava II., sp. zn. 8C/43/2020, v ktorom bol už žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 911,91 €. Okresný súd Bratislava II vychádzal z toho, že istina je v sume 6.000 €. V danom konaní vychádzal z toho, že pôžička bola bezúročná a bola vymožená v exekučnom konaní dňa 15.11.2018.

3.2. Žalovaná tiež namietala, že vec už bola právoplatne rozhodnutá. Žalovaná suma bola uplatnená na Okresnom súde Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. 69Ek/273/2020 a tento návrh bol zamietnutý s odôvodnením súdu, že žalovaný záväzok odporuje zákonu a je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca si istinu zo zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012 žaloval už v upomínacom konaní, sp. zn. 71Ek/1436/2018, ktorého kópia bola doložená súdu na pojednávaní. Exekúcia bola ukončená dňa 15.11.2018 a to vymožením istiny zo zmluvy o pôžičke s príslušenstvom. Žalobca nepreukázal základ nároku a jeho výpočet je zmätočný. Istina zo zmluvy o pôžičky bola zaplatená dňa 15.11.2018.

3.3. V danom prípade mala žalovaná za to, že je naplnená skutková podstata občianskoprávnej úžery. Notárska zápisnica a v nej uznanie dlhu sa vzťahuje výlučne na záväzok, ktorý existoval v čase podpisu zmluvy o pôžičke a notárskej zápisnice a nie hypotetický dlh do budúcnosti. Uvedená notárska zápisnica je absolútne neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť. Dlh v čase spisovania vyhlásenia o jeho uznaní povinným neexistoval, teda povinný nemohol ani realizovať vyhlásenie o jeho uznaní povinným neexistoval, teda povinný nemohol ani realizovať o jeho uznaní a poskytnúť súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku ako exekučného titulu pre výkon rozhodnutia. Notárska v danom prípade nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom. Žalobca si chcel záväzok dlžníka poistiť do budúcnosti avšak je nutné dodať, že žalobca v danom prípade považuje notársku zápisnicu za akýsi druh cenného papiera, dlhopisu resp. ceniny, ktorá mu do budúcnosti bude prinášať fructus civiles, civilné plody peňazí. Zmluva o pôžička bola uzavretá podľa Občianskeho zákonníka, avšak nemá povahu zmluvy, ktorá by mala do budúcnosti produkovať zisk, ale jedná sa o občiansko záväzkový vzťah. Žalovaná uznala v notárskej zápisnici svoj záväzok vo výške 6.000 €, avšak nie to čo si žalobca uplatňuje v tomto konaní. S odkazom na uznesenie Ústavného súdu č. k. II. ÚS 136/2017-27 nie je notárska zápisnica exekučným titulom.

3.4. Žalobca opakovane uvádza pojem rýchla hotovostná nezabezpečená pôžička resp. nedobrovoľné poskytovanie rizikovej pôžičky, už zo slovných spojení je zrejmé, že žalobca dlhodobo nezákonne podniká v oblasti poskytovania hotovostných pôžičiek o čom svedčí aj konštatovanie Krajského súdu Trnava 5Obdo/90/2018, v ktorom samostatný súd konštatuje, že žalobca poskytuje pôžičky za účelom dosiahnutia zisku, i keď v danom čase nemal povolenie na podnikanie v oblasti poskytovania pôžičiek, k čomu súd zistil, že na Okresnom súde Trnava sú vedené ďalšie konania, v ktorých žalujúca strana vystupuje v 17 veciach, v ktorých sa z rovnakého titulu domáha plnenia z poskytovaných krátkodobých pôžičiek jedná sa tu teda o akýsi modus operandi žalobcu. Žalobca vo svojom odvolaní fabuluje a zámerne uvádza nepravdy dohady a ničím nepodložené výpočty. Je priam absurdné ak žalobca tvrdí, že nejde o hrubý nepomer k poskytnutej pôžičke 6.000 € z jeho strany a na druhej strane si v exekučnom konaní uplatnil 6.000 € a v ďalšom konaní si uplatňoval 13.500 €, cca 10.000 € a v tomto konkrétnom si uplatňuje sumu 39.252 €, pričom existuje dôvodný predpoklad, že ak nedôjde k právoplatnému rozhodnutiu v roku 2022, tak si v tomto konaní uplatní sumu cca 49.500 € a teda ak sa zrátajú všetky konania, v ktorých si žalobca uplatňuje svoje nároky voči žalovanej, tak to predstavuje sumu 68.752 € a táto suma sa ešte môže podľa výpočtu žalobcu navýšiť o ďalších cca 10.206 €, čo by predstavovalo sumu 78.958 €. Doteraz bola žalobcovi zaplatená suma 14.991,91 €.

3.5. Žalovaná záverom uviedla, že odvolací súd by nemal prihliadať na judikatúru predloženú žalobcom a že v žiadnom občianskoprávnom spore nie je možné tzv. kapitalizovať úroky a už vôbec nie spôsobom ako to robí žalobca, kde úroky pripočítava k istine a následne ich úročí opätovne úrokom 26% a rok čo rok sa tieto navýšené úroky z úrokov sčítavajú dokopy a zase sa takto sčítané úročia 26%. Spôsob výpočtu žalobcu je úplne absurdný, pretože takýto spôsob nevyužívajú ani úžernícke nebankové spoločnosti, ktoré poskytujú krátkodobé nezabezpečené úvery. Je nevyhnutné podotknúť, že o predmete žaloby už bolo niekoľkokrát rozhodnuté, je nedôvodná, ničím nepodložená a výpočet žalovanej sumy neexistujúcej istiny ja nesprávny bez reálneho základu, nebol preukázaný základ nároku a to nehovoriac o tom, že sa podľa zmluvy o pôžičke de facto jedná o úrok z omeškania, tak by úrok predstavoval sumu 9.680,54 € do zaplatenia istiny a pretože sa jedná o akcesorický záväzok tak ten zaniká spolu s hlavným záväzkom. O úroku z omeškania bolo zatiaľ neprávoplatne rozhodnuté v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/43/2020. Rovnako exekúcia bola riadne vymožená a právoplatne ukončená dňa 15.11.2018. Žalobca si nemôže žalobu duplicitne uplatňovať na základe rovnakých skutkových tvrdení a dôkazov, hoci aj v dvoch samostatných konaniach pred príslušným súdom. Je potrebné preukázať na prekážku rozsúdenej veci a tá nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Žalovaná suma v tomto konaní 24.724 €, resp. 39.252,90 € už bola uplatnená na Okresnom súde Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 69Ek/273/2020 a tento návrh bol zamietnutý s odôvodnením súdu, že žalovaný záväzok odporuje zákonu a je v rozpore s dobrými mravmi. Považujeme za potrebné upriamiť pozornosť súdu na fakt, že žalobca nepreukázal základ nároku a jeho výpočet je zmätočný. Istina zo zmluvy o pôžičke bola zaplatená dňa 15.11.2018.

4. K podanému vyjadreniu k odvolaniu podal žalobca repliku v ktorej uviedol, že zotrváva na všetkých svojich tvrdeniach a popiera pravdivosť a správnosť všetkých tvrdení žalovanej, ktorá zmätočne zamenila občianskoprávny vzťah s občianskoprávnym sporom a neuviedla žiadny záväzný právny predpis, ktorý ustanovuje zákaz navyšovania istiny o úroky ako civilné plody peňazí na základe platnej dohody. Ani Občiansky zákonník, ani iný záväzný právny predpis neustanovuje takýto zákaz. Dojednanie o navyšovaní istiny o nezaplatené splatné úroky ako civilné plody peňazí podľa platnej dohody v Zmluve o pôžičky zo dňa 20.08.2012 nie je v rozpore so zákonom, nie je v rozpore s dobrými mravmi, nie je obchádzaním zákona, nie je nekalou praktikou, nie je civilnoprávnou úžerou, nie je zneužitím práva, ako to špekulatívne uvádza žalovaná. Žalobca objektívne nemohol vedieť v čase dojednávania zmluvy, že žalovaná bude mnoho rokov meškať s vrátením pôžičky so splatnosťou jeden mesiac. Žalovaná mohla ovplyvniť celkovú výšku istiny zvýšenej o civilné plody peňazí riadnym a včasným vrátením pôžičky. Žalobca nemôže ovplyvniť narastanie tejto sumy z dôvodu neplatenia úrokov, keď on si v súlade s platnými právnymi predpismi uplatňuje svoje práva. K tvrdeniu, že uzatvára notárske zápisnice, tak tu uviedol, že notárska zápisnica obsahuje výlučne záväzok žalovanej, urobený slobodne a vážne, ktorým uznáva nespornosť svojho určitého záväzku voči žalobcovi, ktorý v čase spísania zápisnice existoval a žalovaná sa tým chcela vyhnúť súdному sporu. Tvrdenie žalovanej o dlhoročnom kamarátsťve s jej manželom je nepravdivé a právne bezvýznamné vo vzťahu k predmetu tohto konania. Žalovaná zjavne nesprávne vykladá platné dojednanie o zmluvnom úroku v zmluve o pôžičke ako neplatné dojednanie o úroku z omeškania. Nemožno vykladať ustanovenie tak, že pokiaľ bola pôžička dojednaná do splatnosti ako bezúročná, že je celá dojednaná ako bezúročná. Žalobca má nárok na odmenu za celé obdobie, počas ktorého žalovaná disponovala finančnými prostriedkami. Žalovaná účelovo opomína, že v článku 5 predmetnej zmluvy bolo medzi nimi dohodnuté, že nesplatené úroky sa stávajú súčasťou istiny k 31.12.kalendárneho roku, v ktorom vznikli. Zákon takúto dohodu nevylučuje a na úroky, ktoré na základe tejto dohody prirástli k istine pôžičky ako civilné plody peňazí, sa hľadí ako na novú istinu, ktorá sa stala súčasťou pôvodnej istiny. Týmto spôsobom sa nesplatené úroky stávajú súčasťou istiny a naďalej už nemajú povahu príslušenstva pohľadávky. Na podporu svojich argumentov žalobca poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu ČR zo dňa 24.03.2004, sp. zn. 35Cdo/101/2002, zo dňa 22.12.2016, sp. zn. 29ICdo/88/2014, zo dňa 27.10.2021, sp. zn. 29Cdo/2451/2019. V tomto konaní sa domáha zaplatenia istiny, ktorá narástla na základe platnej dohody v článku 5 zmluvy o pôžičke o kapitalizované úroky. Žalovaná v extrémnom rozpore s obsahom zmluvy uvádza, že neboli zmluvnými stranami dojednané úroky a že vraj je tam jasne uvedené, že zmluva je bezúročná. Pre toto konanie je právne bezvýznamné ako Okresný súd Bratislava II právne posúdil otázku dojednávania o úrokoch v zmluve o pôžičke zo dňa 20.08.2012 v rozsudku sp. zn. 8C/43/2020, ktorý nenadobudol právoplatnosť, proti ktorému podal odvolanie žalobca a možno dôvodne očakávať, že odvolací súd zmení tento rozsudok v zmysle jeho odvolania. Neexistuje ani prekážka právoplatne rozsúdenej veci. Žalobca riadne, spoľahlivo preukázal základ nároku uplatneného v tomto konaní, jeho výpočet je správny, keď pôžičky neboli poskytované

za účelom zisku. Nie je pravda, že si nároky uplatňuje až pred koncom 10 ročnej premlčacej doby. Svoj nárok si voči nej uplatnil oveľa skôr a bol vymožený v exekučnom konaní už dňa 15.11.2018 a premlčacia doba by uplynula dňa 18.09.2022. Nejedná sa v danom prípade ani o hrubý nepomer, keď hrubý nepomer sa posudzuje v momente uzatvárania zmluvy a na nepomer, ktorý vznikol neskôr sa neprihliada a hodnota nároku uplatneného žalobou narástla z dôvodu, že žalovaná si neplnila povinnosť splácať riadne a včas.

5. V podanej duplike žalovaná uviedla, že sa pridrižiava predošlým vyjadrení. V samotnom konaní predložila ako dôkaz judikát č. 35Odo/101/2002 zo dňa 24.03.2004 vydaný Najvyšším súdom Českej republiky, podľa ktorého v občianskom konaní nie je možné úročiť príslušenstvo z príslušenstva. V Občianskom ani Obchodnom zákonníku nie je zakotvená sankcia pri platení príslušenstva. Žalobcom uvádzané súdne rozhodnutia aplikujú vo svojich odôvodneniach normy obchodného práva, pričom vzťah medzi sporovými stranami je občianskoprávny. Príslušenstvo pohľadávky ostáva stále príslušenstvo pohľadávky, ktoré nie je možné ďalej úročiť. Súd by mal zistiť, kedy reálne odovzdal žalobca istinu 24.724 € resp. 39.252,90 €. Istina je stále nezmenená a v sume 6.000 €. Iba reálnym odovzdaním peňazí dochádza k reálnemu uzatvoreniu kontraktu a teda vzniku istiny. Spájanie príslušenstva k pohľadávke s istinou je protizákonné a navyšovanie istiny je nekalou obchodnou praktikou. Žalovaná ďalej uviedla, že nie je pravda, že mohla ovplyvniť výšku istiny nakoľko tá bola od samého začiatku jasne zadefinovaná v sume 6.000 €. Všetky svoje práva si žalobca uplatnil v exekučnom konaní sp. zn. 71Ek/1436/2018. Žalobca sa snaží spochybníť a podkopávať vážnosť obvinení ohľadom jeho modus operandi v podnikaní pri poskytovaní krátkodobých pôžičiek, čo nie je tvrdenie žalovanej ale Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn.5Obdo/90/2018. Pokiaľ ide o dojedanie úrokov, tak Okresný súd Bratislava II už 2 krát konštatoval, že po splatnosti určené úroky sú úroky z omeškania. Z článku 4 zmluvy o pôžičke vyplýva, že zmluva o pôžičke bola uzavretá na dobu určitú a je splatná dňa 17.09.2012, a dojedanie, že od 18.09.2012 bude pôžička úročená úrokovou sadzbou 26% ročne defacto jasne hovorí o tom, že sa jedná o úrok z omeškania nakoľko ten sa začne aplikovať až po uplynutí lehoty na splatenie pôžičky. Ustanovenia zmluvy, ktoré odporujú zákonu sú neplatné. Žalovaná má za to, že konanie v rozpore s dobrými mravmi pre účely tohto zákona je konanie v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji, služby alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využívajúc najmä omyl, lesť a vyhrážku, výraznú nerovnováhu zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

5.1. Žalovaná sa domnieva, že článok 5 predmetnej zmluvy o pôžičke je v rozpore so zákonom. Plody peňazí inak nazývané aj úroky žalobca pripočítaval každoročne k istine a následne celú takto zrátanú sumu znova úročil 26% ročne, takže nárast je priam astronomický čo môžeme vidieť aj na tom, že žalobca žaluje v danom spore istinu, ktorá síce bola predmetom upomínacieho konania, resp. následne exekučného konania, avšak v danom spore predstavuje istina nie 6.000 € ale už 39.252,89 € a v roku 2023 bude istina predstavovať sumu 49.458,41 €. Pokiaľ ide o neprávoplatne skončené konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/43/2020, tak žalobca podal odvolanie len voči časti, nenapadol tú časť, ktorá mu priznala sumu 910,91 €, ktorú už navyše aj vymohol.

6. Žalobca vo svojej triplike poukázal nato, že zotrúva na všetkých svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní a vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej. V danom prípade sa úročí istina zvýšená o kapitalizované úroky, ktoré prirastajú k istine ako civilné plody peňazí podľa platnej dohody v článku 5 zmluvy o pôžičke zo dňa 20.08.2012. Hlavný záväzok zanikol len v časti 6.000 €. Vo zvyšnej časti hlavný záväzok z istiny zvýšenej o kapitalizované úroky naďalej trvá a rovnako trvá vo zvyšnej časti aj akcesorický úrokový vzťah. Na doplnenie predkladá aj judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.07.2019, sp. zn. 6Cdo/113/2018 a zo dňa 18.08.2020, sp. zn. 1Cdo/94/2019.

7. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8.1. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

8.2. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

8.3. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

8.4. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

8.5. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

8.6. Podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

8.7. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

9. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 20.08.2012 uzavrel žalobca ako veriteľ so žalovanou ako dlžníčkou 1) a spoločnosťou KOMPATIBILY s.r.o. ako dlžníkom 2) zmluvu o pôžičke uzavretú podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetom pôžičky bolo poskytnúť dlžníkom expresnú hotovostnú pôžičku na účely dosiahnutia zisku v podnikaní a to v sume 6.000 € (článok 1 a 2 zmluvy). V zmluve v článku 3 bola dohodnutá splatnosť pôžičky na deň 17.09.2012. Zmluvné strany sa v článku 4 dohodli na tom, že pôžička je do dňa 17.09.2012 bezúročná, a odo dňa 18.09.2012 sa úročí úrokovou sadzbou vo výške 26% ročne. V článku 5 sa strany dohodli, že úroky, ktoré vznikli pred splatnosťou pôžičky sú splatné ku dňu splatnosti pôžičky, úroky, ktoré vznikli po splatnosti pôžičky sú splatné ku dňu 31.12. kalendárneho roka, v ktorom vznikli. Nesplatené úroky sa stávajú súčasťou istiny k 31.12. kalendárneho roka, v ktorom vznikli. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že finančné prostriedky v sume 6.000 € boli žalovanej poskytnuté a žalovaná v ich dohodnutej lehote nesplnila a dostala sa do omeškania. Taktiež nebolo medzi sporovými stranami sporné, že dlžná suma pôžičky bola žalobcovi uhradená v rámci exekučného konania.

10. Žalobca sa podanou žalobou domáha zaplata sumy 39.252,90 €, ktorá má predstavovať sumu nesplatených úrokov z poskytnutej pôžičky. Podľa tvrdenia žalobcu, uvedená suma vznikla z dôvodu, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním dlžnej sumy pôžičky, a z toho dôvodu sa začala suma úročiť úrokovou sadzbou 26%. Podľa žalobcu sa v zmluve dohodli, že tieto úroky sa stávajú súčasťou istiny. Medzi sporovými stranami bolo sporné, že či bola zmluva o pôžičke dohodnutá ako bezúročná a či úroková sadzba 26%, ktorá bola dohodnutá od 18.09.2012, je zmluvným úrokom alebo ide o úrok z omeškania.

11. S uvedenou spornou skutočnosťou sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal a dospel k správne právnemu záveru. Sporové strany uzavreli zmluvu o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka a na daný vzťah sa uplatňujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. V prvom rade je potrebné zobrať do úvahy rozdiel medzi zmluvne dohodnutými úrokmi a úrokmi z omeškania. Zmluvný úrok sa považuje za odplatu za používanie peňažnej čiastky dlžníkom a za kompenzáciu veriteľovej nemožnosti po určitý čas s peňažnou sumou nakladať. Úrok z omeškania je sankciou, ktorá hrozí dlžníkovi v prípade, ak svoj dlh nespláti včas a jeho funkciou je nesporné aj preventívny účinok. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu môže veriteľ požadovať dohovorené úroky. Úroky z omeškania môže veriteľ od dlžníka požadovať aj vtedy, ak neboli medzi ním a dlžníkom dohovorené úroky (R 53/1972). Výška zmluvného úroku nie

je ustanovená v zákone, nemôže byť však stanovená ľubovoľne a musí byť stanovená v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Horná hranica úroku z omeškania je stanovená kogentne a to v ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v jeho vykonávacom ustanovení § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dohoda o úrokoch z omeškania, ktorých výška prekračuje hornú hranicu ustanovenú zákonom, je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/8/2010, sp. zn. 5MCdo/13/2008). Na tomto mieste odvolací súd poukazuje, že nič nebráni veriteľovi a dlžníkovi uzavrieť dohodu, podľa ktorej sa dohodnuté úroky stanú súčasťou istiny, teda sa k nej pripočítajú ako civilné plody peňazí. Veriteľ má následne právo, aby dlžník v prípade omeškania s plnením takto zvýšenej istiny platil úrok z omeškania. Takáto dohoda predstavuje kapitalizáciu úrokov a nemožno ju zamieňať s atomizáciou, ktorý je neprípustná. V prípade kapitalizácie úrokov ide o úročenie istiny (aj keď zväčšenej o dohodnutý úrok), a nie o priame úročenie úrokov (napr. Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 3Co/236/2017). Uvedené závery platia bez zreteľa na to, či veriteľ odvodzuje svoje právo na úroky z omeškania z dohodnutých úrokov zo zákonnej úpravy alebo len z dohody s dlžníkom (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29Odo/689/2006).

11.1. Pokiaľ ide o dobu úročenia odvolací súd a vo veci konajúci senát už vo svojich rozhodnutiach (rozhodnutie sp. zn. 9Co/12/2017, 9Co20/2020) vyslovil v súlade so súdnou praxou (Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012; uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4bo 143/98; rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 165/2013; rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co 30/2012; rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5Co 567/2013, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/281/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/48/2018) právny názor, že dohodnuté úroky z poskytovaných peňažných prostriedkov patria do splatnosti dlhu, od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úrok z omeškania. Podstatou zmluvného úroku je, že je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti. Od tohto záveru sa odvolací súd nemá dôvod sa odchýliť ani v prejednávanej veci, keď takýto záver je logický, pretože z podstaty zmluvného úroku vyplýva, že je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti. V opačnom prípade by na ťarchu účastníka dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z pôžičky, jednak úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Po splatnosti pohľadávky možno požadovať len úroky z omeškania. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou, podľa ktorej má veriteľ právo na zmluvné úroky aj počas doby, po ktorú je dlžník v omeškani s vrátením pôžičky, pretože aj počas tejto doby veriteľ nemá možnosť so svojimi prostriedkami nakladať a dlžník by mal mať povinnosť kompenzovať veriteľa za celý čas, po ktorý istinu skutočne užíval až do jej faktického vrátenia veriteľovi. Sankciou za omeškani dlžníka, motiváciou, čo najskôr pohľadávku zaplatiť, ale aj kompenzáciou veriteľa za nemožnosť používať istinu, sú od okamihu, ako sa dlžník dostane do omeškania, úroky z omeškania. Aj dohody, ktoré obsahujú právo veriteľa na zmluvné úroky za čas omeškania dlžníka, odporujú účelu zákona, a preto ich treba považovať za neprípustné, keď rovnaké závery sa vyskytujú aj v odbornej literatúre (pozri Občiansky zákonník I. Komentár 2. vydanie; doc. JUDr. Marek Števeček, PhD., Doc. JUDr. Anton Dulak, PhD., JUDr. Jana Bajánková, JUDr. Marián Fečík, JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., JUDr. Marek Tomašovič, PhD. a kolektív, 2019, § 566, s 2442 - 2444).

12. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v ustanovení článku 4 predmetnej zmluvy o pôžičke neprišlo k dohode o zmluvných úrokoch vo výške 26%, ktoré mali predstavovať odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov žalovanej. Ako už bolo vyššie uvedené v súlade s rozhodovacou praxou súdov v Slovenskej republike v zmluve o pôžičke je možné dohodnúť zmluvné úroky len do splatnosti pôžičky, teda v tomto okamihu majú úroky charakter odmeny za poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom, v tomto prípade žalobcom. Žalobca a žalovaná si v článku 3 predmetnej zmluvy o pôžičke dohodli splatnosť pôžičky na deň 17.09.2012. Ak by bol mal žalobca ako veriteľ záujem požadovať od žalovanej úroky ako odplatu za poskytnutie pôžičky, tak by boli v zmluve dohodnuté do doby splatnosti, t. j. do 17.09.2012. Práve naopak, žalobca so žalovanou si výslovne dohodli, že zmluva je do 17.09.2012 bezúročná. Z jazykového výkladu je zrejme, že žalobca nemal v úmysle požadovať od žalovanej odplatu za poskytnutie pôžičky. Ustanovenia v článku 4, podľa ktorého by mal mať žalobca nárok na odmenu za poskytnutie peňažných prostriedkov po splatnosti pôžičky, t. j. odo dňa 18.09.2012, tak takéto dojednanie je tak ako bolo uvedené vyššie v rozpore so zákonom, a preto by bolo neplatné. Odvolací súd v súlade so závermi súdu prvej inštancie považuje za preukázané, že sporové strany si dojednali pôžičku bezúročnú, čo dokonca aj označili v zmluvných dojednaniach, že do splatnosti sa nebude pôžička úročiť. Žalobcove

práva neboli nijako poškodené, keďže obligatórnou náležitosťou zmluvy o pôžičke nie je dohoda o úrokoch. Občiansky zákonník dáva zmluvným stranám pri peňažnej pôžičke možnosť dohodnúť si úroky. Tým sa líši zmluva o pôžičke od zmluvy od úveru, kde je dohoda o úrokoch obligatórnou náležitosťou zmluvy. V danom prípade prišlo k uzavretiu bezúročnej zmluvy o pôžičke.

12.1. Odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie zastáva názor, že tak ako je naformulované úročenie v článku 4 predmetnej zmluvy o pôžičke, má za následok to, že bol dohodnutý sankčný úrok, teda úrok z omeškania, ako sankcia za omeškanie so splatením pôžičky. Tento úrok prichádzal do úvahy len v prípade, ak by žalovaná alebo jej spoludlžník nesplátili pôžičku do 17.09.2019. Žalobcovi muselo byť zrejme pri uzatváraní zmluvy, že ak by neprišlo k omeškaniu, ale prišlo by k riadnemu uhradeniu dlžnej sumy, tak by nemal nárok na žiaden úrok. Tým, že úročenie bolo dohodnuté odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti pôžičky, malo to za cieľ motivovať žalovanú k splateniu dlžnej sumy riadne a včas, a v prípade omeškania sankcionuje žalovanú úrokmi z omeškania. Sporové strany bezpochyby uzavreli v článku 4 dohodu o úrokoch z omeškania. Občiansky zákonník nevylučuje, aby strany zmluvy uzavreli aj dohodu o úrokoch z omeškania, avšak ich výška je limitovaná zákonným ustanovením v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Ak si sporové strany si dohodli úroky z omeškania vo výške 26%, čo niekoľkonásobne prevyšuje najvyššie prípustnú mieru úrokov z omeškania. V čase vzniku omeškania bola výška úrokov z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Takáto dohoda je teda v rozpore so zákonom, a preto je v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

12.2. Žalobca aj napriek tomu, že predmetná dohoda o úrokoch je neplatná, mal by mať nárok na úroky z omeškania, keďže tento nárok nie viazaný na dohodu, ale na samotnú skutočnosť, že prišlo k omeškaniu žalovanej so splatením pôžičky. V danom prípade prišlo bezpochyby k omeškaniu so splatením, čo uznala aj samotná žalovaná. Teda bolo by dôvodné skúmať v akej výške a za aké obdobie má žalobca nárok na úroky z omeškania. Ďalšou skutočnosťou, ktorá nebola medzi stranami sporná je fakt, že žalobca sa úrokov z omeškania domáha v samostatnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/43/2020, v ktorom už bol žalobcovi priznaný nárok na úrok z omeškania vo výške 911,91 € za obdobie od 20.02.2017 do 15.11.2017. Žalovaná mala žalobcovi uhradiť za poskytnutú pôžičku sumu celkovo vo výške 14.911,91 €. V tomto konaní už nie je možné priznávať ani úrok z omeškania za ďalšie obdobie, t. j. odo dňa splatnosti 18.09.2012, nakoľko žalovanou uhradená suma je v hrubom nepomere s poskytnutou pôžičkou a nebolo by spravodlivé priznávať žalobcovi ďalšiu čiastku.

12.3. Pokiaľ ide o nárok na kapitalizované úroky odvolací súd je toho názoru, že žalobca má uvedenú dohodu uzavretú v rozpore so zákonom. Žalobca má pravdu, že je možná dohoda medzi stranami o kapitalizácii úrokov do istiny. Jej účelom je obídenie zákazu atomizácie úrokov, teda zákazu požadovať úroky z omeškania z úrokov. Ak sa teda stanú úroky súčasťou istiny, je možné z takto zvýšenej istiny požadovať úroky z omeškania. Určite nie je možné dohodnúť kapitalizáciu úrokov, z ktorých by si mohol veriteľ požadovať ten istý zmluvný úrok. Takýmto spôsobom prišlo k neprimeranému narastaniu odmeny a nebolo by možné zo strany súdu poskytnúť takejto zmluvnej praxi ochranu, nakoľko dlžník by pôžičku niekoľkonásobne preplatil. Takáto dohoda podľa názoru odvolacieho súdu by odporovala dobrým mravom. Navyše ako bolo uvedené vyššie mal by prísť k úročeniu po splatnosti pôžičky. Uvedený článok 5, kde bola táto kapitalizácia dohodnutá, je nekonzistentný s ostatnými ustanoveniami zmluvy, nakoľko podľa zmluvy úroky vzniknuté pred splatnosťou pôžičky sú splatné ku dňu splatnosti pôžičky, avšak pred splatnosťou žiadne úroky nemohli vzniknúť nakoľko do dňa splatnosti bola pôžička bezúročná.

13. Ak žalobca namietal, že prišlo k nespornému uznaniu záväzku žalovanej v notárskej zápisnici, odvolací súd túto námietku považoval za nedôvodnú. Ak žalovaná uznala dlh na úrokoch vo výške 26% odo dňa 18.09.2012, tak takéto uznanie v tejto časti nie je spôsobilé. Ide o uznanie dlhu do budúcnosti, ktoré je neurčité čo do dôvodu a výšky. Ide o uznanie dlhu, ktorý ráta s tým, že zo strany žalovanej príde k porušeniu zmluvy v časti splatnosti. Na daný vzťah nie je možné aplikovať ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka ani ho vziať do úvahy, nakoľko upravuje zmluvu o úvere, ktorá je a má platenie úrokov ako obligatórnou náležitosť pre tento druh zmluvy, oproti zmluve o pôžičke, kde sú úroky len fakultatívnou náležitosťou a nemusia byť zmluvnými stranami vôbec dohodnuté.

14. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí neodklonil od rozhodovacej praxe súdov ani od konštantnej judikatúry. Žalobca vo väčšine predkladá na podporu svojej argumentácie rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Uvedené rozhodnutia nie je možné zaradiť od ustálenej rozhodovacej praxe či konštantnej judikatúry. Uvedené rozhodnutia majú argumentačný význam, kde môžu podporiť žalobnú argumentáciu, avšak nemôžu nahradiť rozhodnutia najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie aj odvolací súd (pozri odsek 11.-11.1.) v tomto rozhodnutí uviedol relevantnú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky a na jej základe náležite odôvodnil svoje rozhodnutie.

15. Ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní, a vreplike sa odvolací súd nezoberal, keď tieto námietky nie sú spôsobilé privediť iné právne hodnotenie stavu veci. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Preto má odvolací súd za to, že nie je potrebné sa venovať ďalším tvrdeniam uvedených žalobcom a žalovanou v odvolaní a vyjadreniach.

16. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania riadne zhodnotil, keď dôsledne rozviedol ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Súd prvej inštancie citoval jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery a prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu okrem priznaných úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie s ohľadom na vykonané dokazovanie primerane vysvetlil prečo považuje žalobu za nedôvodnú, keď žalobca nepreukázal dôvodnosť svojho nároku. V zmluve o pôžičke neboli dohodnuté zmluvné úroky, boli dohodnuté len úroky z omeškania, ktoré boli dohodnuté v rozpore so zákonom a preto v tejto časti neplatné, keď navyše žalovaná pôžičku už niekoľkonásobne preplatila, čiže už teraz je uhradená suma v hrubom rozpore s dobrými mravmi a nie je možné priznávať úroky z omeškania za ďalšie časové obdobie. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mala žalovaná v odvolacom konaní plný úspech a vznikol jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník..

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).
Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).
Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).
Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).